ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΙΤΖΙ ΠΙΚΑΡΙΟ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η Καρμέλα περίμενε χλωμὴ κι' ἀπελπισμένη, μὲ τὴν ἀγωνία μέσα στὴν ψυχή της... Ὁ Φραγκῖσκος, ὁ Φραγκῖσκος της δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα... Κι' αὐτὴ τὸν καρτεροῦσε ὅπως πάντα, μένοντας ἄγρυπνη καὶ μὴ τολμῶντας νὰ βγῆ ἔξω...

Ξημέρωνε τὸ Πάσχα καὶ ἡ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν χτυποῦσαν χαρμόσυνα, μηνῶντας στὸν κόσμο μὲ τοὺς χαρούμενους ἤχους των τὴν ἀνάστασι τοῦ Λυτρωτῆ. Κι' ὅσο ἡ Καρμέλα ἄκουγε τὴ συναυλία αὐτὴ τῶν σημάντρων, τόσο αἰσθανόταν τὴν ψυχή της νὰ κυριεύεται ἀπὸ μαύρη ἀπελπισία...

Ἡ καμπάνες εἶχαν σωπάσει πειὰ καὶ ὁ ἀνοιξιάτικος ἥλιος σκόρπιζε τώρα τὴν καταχνιὰ τῆς χαραυγῆς. Ἡ Καρμέλα ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκεται στὸ παράθυρό της καὶ νὰ κυττάζη στὸ δρόμο μὲ λαχτάρα. Ἔτρεμε ἡ δυστυχισμένη, κι' ἦταν ὁλόκληρη παγωμένη.

Ἀλλὰ γιατί εἶχε περάσει ἔξω τὴ νύχτα του ὁ Φραγκῖσκος;... Μήπως δὲν τὴν ἀγαποῦσε πειά; Μήπως εἶχε θυμηθεῖ τὴν περασμένη της ζωὴ καὶ τὴν εἶχε ἀποστραφεῖ γιὰ πάντα;

Κι' ὅμως ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ Καρμέλα αἰσθανόταν μέσα στὸ αἷμα της πὼ δυνατὴ τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης. Τὸ Πάσχα ποὺ ξημέρωνε, τὴν ἔκανε νὰ αἰσθάνεται πιο ἐπιταχτικὴ τὴν ἀνάγκη κάποιου λυτρωμοῦ...

Τὸν περίμενε λοιπὸν μὲ τὴν ψυχή της φλογισμένη, γιὰ νὰ τὴ σφίξη μέσα στὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ τὸν περιβάλη μὲ τὴ δύναμι τοῦ πάθους της, γιὸ νὰ γιορτάσουνε μαζὺ τὸ ἐρωτικό τους Πάσχα. Κι' ὅλο κρατοῦσε τὰ μάτια καρφωμένα στὸ δρόμο κι' ὅλο ἔτρεμε...

* * *

Ὁ Φραγκῖσκος τὴν εἶχε διαλέξει αὐτήν, τὸ περιφρονημένο πλᾶσμα, μέσα σὲ τόσες ἄλλες, γιὸ νὰ τὴν κάμη γυναῖκα του, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κρατήση μιὰ ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει στὸ Θεό.

Βρισκόταν τότε στὸν πόλεμο. Μιὰ μέρα λοιπὸν ποὺ εἶδε νὰ πέφτουν γύρω του ὅλοι οἱ σύντροφοί του σκοτωμένοι κι' αὐτὸς εἶχε σωριαστεῖ μαζύ τους πληγωμένος, στὴν τρομερὴ ἐκείνη στιγμὴ τῆς ἀγωνίας του παρακάλεσε τὸν Θεὸ νὰ τὸν σώση. Μαζὺ μ' αὐτὸ ὁρκίστηκε ὅτι ἂν ἐγλύτωνε, θὰ ἐξοφλοῦσε τὴ θεία χάρι δίνοντας τ' ὄνομά του σ' ἕνα ταπεινὸ πλᾶσμα, ἐξευτελισμένο καὶ περιφρονημένο ἀπὸ τὴν κοινωνία.

Ὁ Κύριος εἰσάκουσε τὴν παράκλησί του καὶ τὸν ἔσωσε. Γυρίζοντας ὁ Φραγκῖσκος στὸν τόπο του, κράτησε τὸν ὅρκο του, βρῆκε κάπου τὴν Καρμέλα καὶ τὴν ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴν ἄβυσσο ὅπου τὴν ἔσπρωχνε ἡ ζωή της.

Ἡ Καρμέλα ἔμεινε σχεδὸν θαμπωμένη ἀπὸ τὴν καινούργια της, τὴν ἀνέλπιστη τύχη της... Στὴν ἀρχή, κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὴν κάνη γιὰ πάντα δική του, αἰσθανόταν ἕναν ἀόριστο φόβο. Γύριζε μέσα στὸ σπίτι ἀπάνω-κάτω, μὴν ξέροντας τί ἔπρεπε νὰ κάνη γιὰ νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴν καινούργια της κατάστασι. Δὲν ἔκανε λοιπὸν τίποτε καὶ κύτταζε διαρκῶς τὸν Φραγκῖσκο μέσα στὰ μάτια του...

Μὰ κι' ὁ Φραγκῖσκος, μόλις τὴν παντρεύτηκε, ἄρχισε νὰ νοιώθη παράξενα συναισθήματα. Εἶχε ὁρκιστεῖ νὰ σώση μιὰ δυστυχισμένη ναυαγὸ ποὺ κινδύνευε νὰ καταποντισθῆ στὸ πέλαγο τῆς ζωῆς. Ἔβλεπε ὅμως ὅτι ἡ Καρμέλα δὲν ἔμενε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ ψυχρὸ καὶ σιωπηλὸ ἐκεῖνο σπίτι, στὸ ὁποῖο τὴν εἶχε κλείσει. Εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ἄλλο καταφύγιο, ἱερώτερο καὶ ἀσφαλέστερο, ἕνα καταφύγιο, ὅπου νὰ μὴν ἔφτανε ὁ ἀντίλαλος τῆς κακίας καὶ τῆς ἀπάτης τῶν ἀνθρώπων...

Καὶ παρόμοιο καταφύγιο δὲν μποροῦσε νᾶναι ἄλλο ἀπ' τὴν καρδιά του. Αἰσθανόταν ὅμως ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὴ χαρίση στὴν ἁμαρτωλή. Κάθε φορὰ ποὺ κύτταζε τὰ μαῦρα μάτια της, ἀνατρίχιαζε παράξενα. Ἔβλεπε μπροστά του τὴν ἄβυσσο ἀπ' ὅπου τὴν εἶχε συγκρατήσει καὶ ἔννοιωθε πὼς αὐτὴ θὰ τοὺς ἐχώριζε παντοτεινά...

Κάθε φορὰ ποὺ ἡ Καρμέλα τοὔδινε τὰ λευκά χείλη της νὰ τὰ φιλήση, συλλογιζόταν μὲ μανία πόσοι ἄλλοι τὰ εἶχαν φιλήσει πρὶν ἀπ' αὐτόν...

Ἂν δὲν τὴν εἶχε ἀγαπήσει, δὲν θὰ δοκίμαζε αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Κι' ἐκείνη τότε θὰ ζοῦσε στὸ πλάϊ του, ἥσυχη καὶ ταπεινή, σὰν πλᾶσμα ποὺ εἶχε σωθεῖ ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες, γιατὶ ἔτσι ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν ἀγαπήση;...

Συχνὰ ὁ Φραγκῖσκος ἔννοιωθε τὴν ἀνάγκη νὰ ἀνοίξη τὸ στόμα του καὶ νὰ φωνάξη δυνατὰ τὴ συμφορά του. Ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ μετάνοιωνε καὶ τρόμαζε. Μιὰ βραδειὰ ὁ ἀγέρας φυσοῦσε ὁρμητικὰ καὶ τὸ σπιτάκι τους ἔτρεμε ὅπως ἡ καρδιά τους.

— Κρυώνω! εἶπε ἡ Καρμέλα καὶ τυλίχτηκε στὸ χοντρὸ μάλλινο σάλι της.

Ὁ Φραγκῖσκος ἄγγιξε τὰ παγωμένα χέρια της καὶ τὴν ἐκύτταξε ἀνήσυχος. Καὶ οἱ δυό τους αἰσθάνθηκαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰν ἀλλόκοτη ἀνατριχίλα. Ὁ Φραγκῖσκος ἤθελε νὰ τὴ σφίξη δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὴ ζεστάνη μὲ τὰ φιλιά του, νὰ διαλύση μὲ τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης του τὸν πάγο ποὺ τοὺς ἐχώριζε.

Ἔξαφνα ὅμως ἀναπήδησε καὶ τὴν ἔσπρωξε πέρα. Πῆρε ἀμέσως τὸ καπέλλο του καὶ βγῆκε ἔξω. Μάταια τὸν περίμενε ἡ Καρμέλα ἐκεῖνο τὸ βράδυ...

* * *

Αὐτὴ ἡ ζωὴ βάσταξε κάμποσον καιρὸ ἀκόμα. Ὁ Φραγκῖσκος τὴν ἀπέφευγε κάθε τόσο καὶ ξενυχτοῦσε ἔξω, σὰν νὰ πίστευε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ζήση μαζύ της.

Ἔτσι ἔφτασε κι' ἡ αὐγὴ τῆς Πασχαλιᾶς, θλιμμένη καὶ πένθιμη ὅπως ἡ ἄλλες. Ὁ Φραγκῖσκος γύρισε τέλος κάποτε στὸ σπίτι του καὶ βρῆκε τὴν Καρμέλα νὰ τὸν περιμένη πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Γιατὶ δὲν εἶσαι στὸ κρεββάτι σου;

— Καρτεροῦσα ἐσένα...

— Γιὰ νὰ μὲ παραφυλάξης;

— Ὄχι... Φοβόμουν νὰ μείνω μοναχή μου...

Κι' ἡ Καρμέλα ξέσπασε σ' ἀναφυλλητά. Ὁ Φραγκῖσκος στεκόταν ἀρκετὰ μακρυά της, στυγνὸς καὶ ἀμίλητος. Ἔννοιωθαν κι' οἱ δυὸ πὼς ἔφτασε ἡ στιγμὴ ποὺ θ' ἀποφάσιζε γιὰ τὸ μέλλον τους.

Ἡ Καρμέλα ρίχτηκε καὶ τὸν ἀγκάλιασε σφιχτά, σὰν νὰ φοβόταν μὴν τῆς φύγει, μὲ μι' ἀνείπωτη ἀγωνία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της. Ὁ Φραγκῖσκος συγκινημένος τὴν ἔσφιξε κι' αὐτὸς ἀπάνω στὴν καρδιά του, ἀφίνοντας μιὰ τρελλὴ ἐρωτικὴ κρυγὴ καὶ νοιώθοντας πὼς ἔβρισκε κάτι πολύτιμο ποὺ εἶχε χάσει.

Ἔξαφνα ὅμως, ὅλη ἐκείνη ἡ παραφορὰ μεταβλήθηκε σὲ μῖσος θανάσιμο. Μιὰ ἰδέα πέρασε γρήγορα ἀπ' τὸ νοῦ του. Πόσοι ἄλλοι δὲν τὴν εἶχαν σφίξει στὴν ἀγκαλιά τους ὅπως αὐτός! Τὴν ἔσπρωξε μὲ μανία λοιπὸν καὶ τῆς ἐφώναξε ἄγρια:

— Φύγε ἀπὸ δῶ!...

Ἐκείνη στεκόταν ἄφωνη, σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε τί εἶχε συμβεῖ.

Ἐπακολούθησε μιὰ σύντομη καὶ τρομαχτικὴ σιωπή. Σὲ λίγο ὁ Φραγκῖσκος, μετανοιωμένος, θέλησε νὰ τὴν πλησιάση.

— Ὄχι, τοῦ φώναξε τότε ἐκείνη, δὲν εἶμαι ἄξια νὰ μ' ἀγγίξης...

Κι' ἀναλύθηκε πάλι σὲ λυγμούς. Ὁ Φραγκῖσκος ὅμως τὴν ἀγκάλιασε τώρα διὰ τῆς βίας. Ἡ ἄρνησί της ἦταν γι' αὐτὸν ἡ καλύτερη ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης της. Ἔννοιωθε πειὰ ὅτι τὸ παρελθὸν εἶχε σβυστεῖ γιὰ πάντα καὶ ὅτι ποτὲ πειὰ δὲν θὰ τὴν ἔχανε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν σφιχτά, κι' αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο ἀληθινὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης τῶν...

Ἡ καμπάνες πέρα εἶχαν ἀρχίσει πάλι νὰ σημαίνουν τὴν Ἀνάστασι...

ΛΟΥΙΤΖΙ ΠΙΚΑΡΙΟ

Ὁ Φραγκῖσκος τὴν ἔσφιξε ἀπάνω στὴν καρδιά του...

φορος... Μὲ σπάραξε ἡ ὑποψία αὐτὴ καὶ θέλησα νὰ βεβαιωθῶ... Νὰ δῶ ποιὸς ἦταν ὁ εὐτυχισμένος αὐτὸς ἀντίζηλός μου, ποὺ πήγαινες ν' ἀνταμώσης στοὺς μακρυνούς σου περιπάτους... Ντύθηκα λοιπὸν ἀλήτης, γιὰ νὰ μὴ μὲ γνωρίζης, καὶ σὲ παρακολουθοῦσα... Ξενυχτοῦσα πονεμένος κι' ἄγριπνος, κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά σου... Πρὸ ὀλίγων ἀκόμα στιγμῶν νόμιζα πὼς ἀγαποῦσες ἄλλον, μὰ τὸ ὄνομά μου ποὺ φώναξες ὅταν λιποθύμησες, μ' ἔπεισε...

— Πὼς ἐσένα μονάχα ἀγαπῶ, χρυσέ μου!... συμπλήρωσα ἐγώ.

Ἕνα φιλὶ γλυκὸ καὶ ἀτελείωτο ποὺ ἀνταλλάξαμε τότε, ἦταν ὁ πρόλογος τῶν ἀρραβώνων μας...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΚΑΡΝΩ ΚΑΙ Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ

Ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Καρνὼ εἶχε πάει κάποτε νὰ ἐπισκεφτῆ τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, τὴν ὁποία εἶχε νὰ δῆ πολλὰ χρόνια.

Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, διευθύνθηκε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ δημοτικὸ σχολεῖο, ὅπου δίδασκε ἀκόμη ὁ ἴδιος ὁ παληὸς δάσκαλός του, ἀσπρομάλλης πειὰ καὶ γερασμένος.

Μόλις εἶδε τὸν Καρνώ, ὁ γέρος δάσκαλος ἄρχισε νὰ κλαίη. Τότε ὁ ἔνδοξος πολιτικὸς ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του, ἐπίσης συγκινημένος. Ἔπειτα γύρισε πρὸς τοὺς μικροὺς μαθητάς, ποὺ εἶχαν μείνει κατάπληκτοι, καὶ τοὺς εἶπε:

— Νὰ ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο χρωστῶ τὰ πάντα! Νὰ ὁ δεύτερος πατέρας μου! Ἐδῶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ σχολεῖο πρωτόμαθα ν' ἀγαπῶ τὴ μεγάλη μας πατρίδα...